

Terence McKenna

Novi orisi hiperprostora

V *Uliksu* Jamesa Joycea nam Stephen Dedalus pravi: "Zgodovina je nočna mora, iz katere se poskušam zbuditi." Sam bi stavek obrnil in rekel, da je zgodovina nekaj, od česar poskušamo zbežati v sanje. Sanje so eshatološke. Sanje so brezčasne in zunaj zgodovine. Želimo si pobegniti vanje. Pobeg je ključna beseda za obtoževanje tistih, ki eksperimentirajo z rastlinskimi halucinogeni. Tožitelj sam pa se komaj upa soočiti z dejstvom, do katere mere so halucinogeni eskapistični. Pobeg. Pobeg od planeta, od smrti, od navad in problemov, če je mogoče stran od Neizrekljivega.

Če pustimo ob strani zadnjih tristo let zgodovinskega izkustva, ki je nastalo v Evropi in Ameriki, ter raziščemo fenomen smrti in doktrino duše v vsej njeni razvejanosti od neoplatonizma, krščanstva do dinastičnega Egipta itd., vedno znova naletimo na idejo, da obstaja telo luči, *entelehia*, ki je za časa življenja nekako spojena s telesom, ob smrti pa se skozi krizo loči od njega. En del izgubi svoj *raison d'être* in začne razpadati; metabolizem se ustavi. Drugi del odide, ne vemo kam. Verjetno nikamor, če verjamemo, da ne obstaja; ostane pa nam problem, kako razložiti življenje. Ugotovitve znanosti so pomembne in razlaga preprostega atomskega sistema je dobra, toda pričakovati od nje, da pove, kaj je življenje ali od kod prihaja, je nesmiselno.

Znanost nima kaj povedati, kako se odločimo stisniti roko v pest, a se vseeno zgodi. To je docela izven področja znanstvene razlage, kajti kar vidimo v tem fenomenu, je um kot prvi vzrok. Je primer telekineze - gibanje materije je povzročil um. Zatorej se nam ni treba bati posmeha znanosti v zadevah usode ali izvora duše. Moj način raziskave na tem področju je bilo vedno psihedelično izkustvo. Nedavno sem začel raziskovati sanje, ker so veliko bolj razširjena forma izkušnje hiperdimenzije, katere del sta duša in um.

Za ljudi s šamansko tradicijo je realnost sanj empirični paralelni kontinuum. Šaman vstopa vanj najučinkoviteje s halucinogeni ali kako drugo tehniko. Ostali vstopajo v ta kontinuum s sanjanjem. Freudova ideja o sanjah je bila, da so "dnevni ostanek", da lahko sledimo njihovi vsebini vse do popačenja nečesa, kar se je zgodilo v budnosti.

Predlagam, da je veliko bolj uporabno izdelati nekakšen geometrični model zavesti; da resno vzamemo idejo paralelnega kontinuuma, da sta um in telo del sanj, da so sanje prostorska dimenzija višjega reda. V spanju smo odrešeni v resnični svet, od katerega je budni del le površina v dobesednem, geometričnem smislu. Obstaja plenum, nedavni poskusi v kvantni fiziki to potrjujejo, holografski plenum informacij. Vse informacije so povsod. Informacije, ki je ni tukaj, ni nikjer. Informacija je zunaj zgodovinskega časa, v nekakšni večnosti. Večnosti, ki nima časovne eksistence, niti takšne, za katero bi rekli: "vedno je obstajala". Nima časovnega trajanja. Je večnost. Ljudje nismo prvenstveno biološki z umom, ki se kaže kot prelivanje barv; smo nekakšen epifenomen na višji ravni biološke organizacije. Smo hiperprostorski objekti, ki mečejo senco v materijo. Senca v materiji je naš fizični organizem.

Ob smrti se stvar, ki meče senco, umakne in metabolizem preneha. Materialna forma razpade, preneha biti struktura, ki se je ohranjala zoper entropijo z dovajanjem materiala, jemanjem energije in izločanjem odpadkov. Forma, ki ji je ukazovala, ni prizadeta. Ta deklarativna izjava je izpeljana s stališča šamanske tradicije in se dotika vseh višjih religij. Psihedelično sanjsko stanje in budno psihedelično stanje sta pomembni, ker odkrivata življenju nalogo: seznaniti se z dimenzijo, ki povzroča bivanje, da bi jo spoznali v trenutku prenehanja življenja.

Metafora posmrtnega nosilca, astralnega telesa je prisotna v mnogih tradicijah. Šamanizem in določene joge nedvoumno trdijo, da je namen življenja spoznati posmrtno telo zato, da proces umiranja v psihi ne bi povzročil zmede. Umirajoči bo vedel, kaj se dogaja, vedel bo, kaj storiti ter kako opraviiti brezhiben rez. Kljub vsemu obstaja možnost zapleta v trenutku

*Gobji šaman s čebeljim obrazom iz Tassili-n-Ajjerja. Risba: Kat-Harrison-McKenna. Ilustracija iz knjige O. T. Ossa in O. N. Oerica, **Psilocybin: The Magic Mushroom Grover's Guide**, 1986, str. 71, narejena po izvorniku iz knjige Jean-Dominique Lajoux, **The Rock Paintings of the Tassili** (New York: World Publishing, 1963).*

umiranja. Ne gre za to, da bi bili obsojeni na večno življenje. Lahko si ga skazimo s svojo nevednostjo.

V trenutku smrti gre za nekakšno ločitev, podobno rojstvu, metafora je trivialna, a dobra. Vedno obstaja možnost poškodbe ali nepravilnega ravnanja. Angleški pesnik William Blake je dejal, da je od vstopa v spiralo odvisno, ali padeš z zlate steze v večno smrt. Gre za krizo trenutka, krizo prehoda. Ves smisel šamanizma in pravnega načina življenja je ojačati dušo in odnos ega do nje, da bo prehod potekal brezhibno. To je tradicionalna pozicija.

V ta model bi rad vključil pojem brezna, ki je manj znan racionalistom, a domač vsem nam dedičem židovsko-krščanske kulture na globlji ravni psihe. Gre za idejo, da bo sveta konec, da bo konec časa; da ne gre samo za krizo smrti posameznika, ampak za krizo smrti v zgodovini vrste.

Od trenutka zavedanja eksistence duše do sprostitve apokaliptičnega potenciala je približno sto tisoč let. Za biološki čas je to samo trenutek, a je vseeno desetkratni odsek vse zgodovine. V tem razdobju vse visi v ravnotežju, ker je to čas divjega pehanja od hominidov do vesoljske ladje. V skoku preko sto tisoč let se osvobajajo energije, religije se razpršijo kot iskre, nastajajo in umirajo filozofije, pojavita se znanost in magija in vse zadeve, ki kontrolirajo moč z večjo ali manjšo stopnjo etične stalnosti. Vedno pa je prisotna možnost zakrnitve, transformacija vrste v hiperprostorsko entelehio.

Danes smo, o tem ni dvoma, v zadnjih zgodovinskih sekundah krize. Krize, ki bo imela za posledico: konec zgodovine, odhod s planeta, triumf nad smrtjo in osvoboditev posameznika iz telesa. Bližamo se najpomembnejšemu trenutku planetarne ekologije: osvoboditvi življenja iz temnega kristala materije. Stara metafora o transformaciji psihe kot metamorfozi gosenice je zelo razširjena. Moramo skozi metamorfozo, da bi preživelih trenutek sproženih zgodovinskih sil.

Evolucijski biologi trdijo, da se ljudje ne razvijajo več. Nekako v zadnjih petdeset tisoč letih se je z iznajdbo kulture končala biološka evolucija. Evolucija je postala epigenetski, kulturni fenomen. Začela so se razvijati orodja, jeziki in filozofije, človeški somatotip pa je ostal isti. Fizično smo zelo podobni daljnim prednikom. Vendar je tehnologija prava koža naše vrste. Človeštvo, v kontekstu zadnjih petsto let, bruha tehnološki material. Vzamemo materijo z nizko stopnjo organizacije, jo precedimo skozi mentalne filtre in dobimo dragulje, evangelije in space shuttle. Smo kot koralne živali, naseljene na tehnološkem grebenu izdelanih fizičnih objektov. Vse naše produciranje orodij nosi v sebi prepričanje o zadnjem, dokončnem orodju. To orodje je leteči krožnik ali duša, eksteriorizirana v tridimenzionalni prostor. Telo lahko postane ponotranjeni holografski objekt v trdnem stanju, hiperdimenzionalna matrika, ki je večna. Vsak se lahko sprehaja skozi resnični Elizij.

To je nekakšen islamski paradiz, ki obljublja užitke mesa vseh vrst s predpogojem, da ne pozabimo, da smo holograf-ske projekcije matrice v trdnem stanju, ki je mikrominaturizirana in superprevodna in je ni moč najti nikjer; je samo del plenuma. Vsa tehnološka zgodovina govori o izdelavi prototipa takšne situacije z vedno tesnejšim približevanjem idealu. Letala, avtomobili, space shuttli, vesoljske kolonije, rakete s svetlobno hitrostjo so zato po besedah Mircea Eliada, "samospreminjajoče se podobe lêta, ki ogromno povedo o človekovi aspiraciji po samotranscendenci".

Naša želja, naša rešitev in naše edino upanje je končati zgodovinsko krizo s tem, da postanemo tujci, z dovršitvijo odtujenosti, s spoznanjem tujca kot Sebstva; prepoznanjem

tujca kot Naduma, ki ohranja vse fizične zakone planeta nedotakljive na podoben način, kot ohranjamo nedotakljivost ideje v svojih mislih. Danost, zapisana v diamantu, je zgolj razpoložanje Boginje, katere odsev bomo. Ves smisel človeške zgodovine je v ponovnem odkritju te izgubljene informacije, da bi človek lahko postal dojemljiv. Ali če parafraziram Jamesa Joycea iz *Finneganovega prebujenja* v odlomku o Moicanu, dublinski četrti rdečih luči: "V Moicanu smo čofnili na čuden kraj; ti, zlatosledec poženi vse bogastvo in spleti svoja krila, če hočeš biti feniks, pridi in ostani." Tako preprosto je, a je potreben pogum, da se ustaviš, ko ti nasproti prihaja Smrt. "Blagoslov v preobleki," ji je pravil Joyce.

Psihedeliki spodbujajo modeliranje posmrtnega stanja in razodevajo njegovo naravo. Psihedeliki nam pokažejo, da so modalitete videza in razumevanja lahko premeščene tako, da spoznamo um v kontekstu Velikega uma. Um zajema vsa izkustva Drugega. Ni dihotomije med newtonskim univerzumom, ki se je razvil v svetlobnih letih tridimenzionalnega prostora, in notranjim mentalnim univerzumom. Oba sta naznačenje iste stvari.

Vidimo ju kot nerešljiv dualizem zaradi slabe kakovosti kodov, ki jih običajno uporabljamo. Problem jezika je, da ima

Amazonka Indijanca
vdihujeta DMT. Iz knjige R.
F. Schultesa, *Where the Gods
Reign* (London, Synergetic
Press, 1985)

sam vgrajen dualizem. Vse kode imajo relativno kodno vrednost, razen Logosa. Logos je popoln in zato nima značilnosti ničesar razen samega sebe. Besedo Logos uporabljam tukaj v smislu, kot ga uporablja Philo Judeus, kot Božanski razum, ki v sebi vključuje arhetipski kompleks platonskih idej, ki služijo za modele ustvarjanja. Dokler razlagamo in opisujemo s čimerkoli drugim, kot je Logos, obstajajo problemi kodne kakovosti. Dualizem jezika prikazuje smrt vrste in smrt posameznika kot dve različni stvari.

Scenarij, ki ga je izdelala biologija in postavlja fizični univerzum nasproti svetovom, poseljenih z angeli in demoni, je prav tako dihotomija. Psihedelična izkušnja jo raztopi. Vse kar moramo storiti, da pridemo onstran akademskega razumevanja rastlinskih halucinogenov, je doživetje triptaminske ekstaze. Dimetiltriptaminska molekula (DMT) ima edinstveno lastnost, da razkroji strukturirani ego v Nadsebstvo. Vsaka oseba, ki ima to izkustvo, prestaja mini apokalipso, vstop in zarisavanje poti v hiperprostoru. Za družbo, ki bi se hotela odpraviti v to smer, je nujno samo to, da triptaminska izkušnja postane obča zadeva.

Kar pa ne pomeni, da bi moral vsak eksperimentirati z gobami ali drugimi naravnimi psihoaktivnimi triptamini. Poskušati bi morali asimilirati in integrirati psihedelično stanje, ker gre za raven izkustva, ki je neposredno dostopen vsakemu od nas. Način našega odnosa do njega bo določal, kako se bomo izkazali v zadnji, najavljeni transformaciji. Z drugimi besedami, v tej trditvi je nekakšen teleološki predsodek; gre za prepričanje, da obstaja hiperobjekt, imenovan Nadum ali Bog, ki meče senco v čas. Zgodovina je naše skupno doživljanje te sence. Vedno bolj, kot se približujemo izvoru sence, bolj se stopnjujejo paradoksi in naraščajo hitrosti sprememb. To dogajanje je začetek vstopanja hiperobjekta v tridimenzionalni prostor.

Na neki način sta se budni in sanjski svet začejala prežemati. Kritike na račun NLP teorij, češ da gre za halucinacije, so lahko upravičene v tem, da zakoni na delu v sanjah in hiperprostoru občasno učinkujejo v tridimenzionalnem prostoru, ko se meja med njima zabriše. Takšni doživljaji, imenovani tudi psihotične razpoke, napravijo na posameznika izjemen vtis, saj je videti, kot da gre za zunanjo komponento, ki nikakor ni subjektivna. V takšnih trenutkih se slučajnosti pojavljajo ena za drugo, dokler na koncu ne priznamo, da enostavno ne vemo, kaj se dogaja. Zaradi spremljajočih sprememb v zunanjem svetu je nesmiselno trditi, da gre za psihološki fenomen. Jung je to imenoval "sočasnost" in izdelal psihološki model zanjo; dejansko pa gre za alternativno fizičnost, ki se začenja vpletati v lokalno realnost. Alternativna fizičnost je fizika luči. Luč je

zgrajena iz fotonov, ki so brez antidelcev. To pomeni, da v svetu luči ni dualizma. Teorija relativnosti pravi, da se čas upočasnjuje, ko se približujemo svetlobni hitrosti. Če poskušamo gledati s stališča stvari, ustvarjenih iz svetlobe, odkrijemo, kar ni bilo še nikoli omenjeno, namreč, če se gibljemo s svetlobno hitrostjo, časa sploh ni. Izkušstvo nultega časa. Predstavljajmo si za trenutek, da smo iz luči ali imamo nosilec, ki se giblje s svetlobno hitrostjo, tedaj lahko potujemo od ene točke v vesolju do druge s subjektivno izkušnjo nultega časa. Pot do *Alfa Centauri* opravim v nultem času, ki traja v relativnem univerzumu štiri leta in pol. Četudi potujemo na zelo velikih razdaljah, če prečkamo dvesto petdeset tisoč svetlobnih let do *Andromede*, je naša subjektivna izkušnja časa še vedno nična.

Naše edino doživljanje časa je subjektivno, ustvarja ga naš mentalni proces. V odnosu do newtonskega univerzuma pa časa ni. Obstajamo v večnosti, postali smo večni. Univerzum okrog nas se stara s poenjajočo hitrostjo, vendar je to občuteno kot dejstvo univerzuma, na način, kako dojemamo newtonsko fiziko kot dejstvo tega univerzuma. Umeščeni smo v večnost in tako ločeni od gibljive podobe. Obstajamo v dovršitvi večnosti.

Prepričan sem, da nas tehnologija sili v to smer. Ni kontradikcije med ekološkim ravnovesjem in prostorsko migracijo, med hipertehnologijo in radikalno ekologijo. Dejanska zgodovinska entiteta, ki postaja neizogibna, je človeška duša. Opičje telo nam je služilo do tega trenutka osvoboditve in nam bo vedno služilo kot fokus samopodobe. Sami pa bomo vedno bolj bivali v svetu, ki ga ustvarja človeška imaginacija. To je pravi pomen vrnitve k Očetu, transcendenca fizičnega, vstajenje v luč iz železnega zapora, o katerem govorijo Gnostiki; nič manj kot transformacija vrste.

Kmalu bo prišlo do pospešitve tega fenomena z raziskovanjem vesolja in vesoljskimi kolonijami. Koralnim grebenom podobna žival, imenovana Človek, ki je razprostrla svojo tehnologijo preko površine zemlje, bo osvobojena vseh omejitev razen imaginacije in omejenosti materiala. Nekateri so predlagali, naj bi bil ideal prvih vesoljskih kolonij duplikat idiličnega ekosistema Havajev. Takšne vaje iz ekološkega razumevanja bodo dokaz, da vemo, kaj počnemo. V trenutku, ko bo takšno razumevanje pod kontrolo, bomo osvobojeni v sfero umetnosti. Za kaj takega smo si vedno prizadevali. Ustvarili bomo svoj svet, vse naše svetove, svet, iz katerega smo prišli, pa bomo ohranjali kot vrt. Kar ima Eliade za metaforo samotransformacije, bo kmalu uresničeno s tehnologijo vesoljske kolonizacije.

Prehod od Zemlje v vesolje bo presenetljivo tesen genetski filter, bolj tesen kot tisti, ki ga je predstavljala kolonizacija

Banisteriopsis caapi,
taksonomska risba E. W.
Smitha. Iz knjige R. E.
Schultesa, *The Botany and
Chemistry of Hallucinogens*
(Springfield, MA, Charles
Thomas, 1982).

Novega sveta. Vzrok ameriški vitalnosti naj bi bilo dejstvo, da so si samo sanjači, pionirji in fanatiki upali potovati preko nje. Še bolj bo to držalo za pohod v vesolje. Tehnološka osvojitve vesolja bo pripravila oder; sledilo bo ponotranjanje metafore z osvojitvijo notranjega prostora in kolapsom stanja vektorjev, povezanih s tehnologijo newtonskega prostora. Tedaj bo človeška vrsta zares postala dojemljiva.

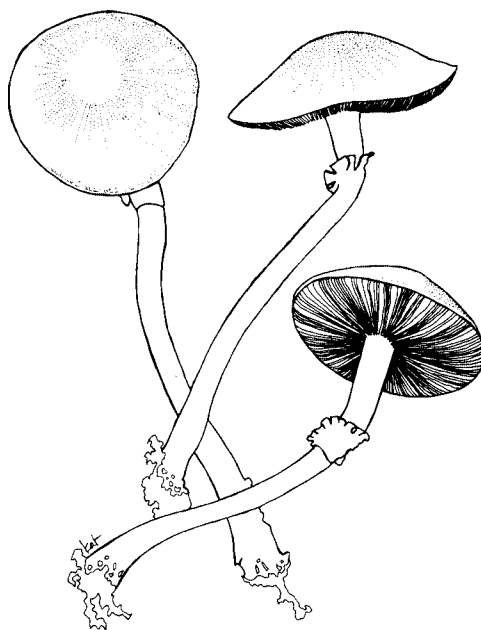
Tehnologija, ki bo ponotranjila telo in povnanjila dušo, bo razvila vzporednico za gibanje v prostoru. *Nevidna pokrajina* (*The Invisible Landscape*), knjiga, ki sem jo napisal skupaj z bratom Dennisonom, poskuša skrajšati kronologijo tega in jo pospešiti. Je zgodba o ekspediciji v Amazonijo, ki sva jo z

bratom in še nekaj drugimi ljudmi izvedla 1971. Med ekspedicijo je brat formuliral idejo, ki vključuje uporabo harmina in harmalina, spojini, prisotni v leseni plezalki *Banisteriopsis caapi*, ki je osnova za ayahuasco. Lotili smo se poskusa, uporabe harmina v povezavi s človeškim glasom, ki smo ga imenovali "ekperiment pri La Chorreri". Šlo je za poizkus vpliva zvoka na molekularno strukturo harmina, da bi se ta v telesu metaboliziral tako, da bi se prvenstveno in trajno vezal z endogenimi molekularnimi strukturami.

Naš kandidat je bil tedaj nervni DMT. Frank Barr, raziskovalec lastnosti melanina v možganih, je dejal, da je velika verjetnost, da harmin deluje v povezovanju s telesi melanina. V vsakem primeru se uporabljene spojine vežejo z molekularnim prostorom, kjer je shranjena informacija. Informacija je potem razsuta tako, da dobimo mentalni izpis na strukturi duše. Uporabili smo nekakšno šamansko tehnologijo, da smo mački obesili zvonec. Na Nadum smo pripeli superprevodno, telemetrično napravo, da bi dobili neprekinjen izpis informacij iz te dimenzije. Uspeh ali polom našega poizkusa govori sam zase.

Prvi del knjige govori o teoretičnih predpostavkah poizkusa. Drugi del opisuje teorijo strukture časa, ki je bila izpeljana iz bizarnih, mentalnih stanj, ki so sledila poizkusu. Ne trdim, da smo uspeli, vendar je naša teorija o dogajanju boljša, kot so jo ponudili kritiki. Ali smo uspeli ali ne; moj način razmišljanja razodeva smer. Npr., ko govorim o tehnologiji izdelave vesoljske ladje, sem si predstavljal, da bo zgrajena z voltažo krepko pod tisto, ki se uporablja za žepno baterijo. V naravi se v tej voltaži dogajajo najbolj zanimivi fenomeni. Misel je takšne vrste fenomen, metabolizem tudi.

Nova znanost, ki bo postavila psihedelično izkustvo v središče svojega raziskovalnega programa, bi se morala usmeriti k praktični realizaciji zabrisanja pregrad med egom in Nadsebstvom (*Overself*), da bi ego videl sebe kot izraz Nadsebstva. Tesnobo soočenja s strahovito biološko krizo kot ekokrizo in omejenostjo prostora, ki nam ga vsiljuje zavezanost na planet, bomo zmožni preseči z negovanjem duše in novim šamanizmom, ki bo imel osnovo v triptaminskih rastlinah.

Trije pogledi na Stropharia coubensis, gobo, ki vsebuje psilocibin. Kathleen Harrison McKenna Copyright 1991.

*Zeleni kamniti skulpturi gob z najdišča pri Vinči. Iz knjige Marije Gimbutas, **The Goddesses and Gods of Old Europe** (Berkeley, University of California Press, 1982).*

celotne vrste zgolj z močjo informacije, ki prihaja skozenj. Psilocibin je izvor gnoze. Njen glas pa je v zahodni misli neslišen vsaj 1000 let.

Ko so frančiškani in dominikanci v šestnajstem stoletju prispeli v Mehiko, so se nemudoma lotili zatiranja religije gobe, ki so jo Indijanci imenovali teonanacatl, "meso bogov". Katoliška cerkev z monopolom nad teološkimi vprašanji in odgovori ni bila navdušena nad takšnim pristopom do božjih zadev. Štiristo let po prvih srečanjih, pravim, se je Eros, ki se je iz Evrope umaknil pred krščanstvom, zatekel v gore Sierra Mazateca. Odrinjen v pozabo se sedaj zopet vrača v zavest Zahoda.

Naše institucije in epistemologije so bankrotirane in izčrpane. Začeti moramo znova in upati, da s pomočjo šamanško navdihnutih oseb znova obudimo to staro misterijo. Znova lahko sprostimo Logos in glas, ki je govoril Platonu, Parmenidu in Heraklitu, da lahko zopet spregovori v mislih modernih ljudi. Ko se bo to zgodilo, bo konec odtujenosti, ker bomo sami postali tujci. To je obljuba, ki drži. Za nekatere je morda nočna mora, vendar so bile vse velike zgodovinske spremembe nabite z emocionalno kvaliteto. Pognale so ljudi v docela nov svet.

Delo moramo opraviti z uporabo halucinogenov. Tradicija uči, da je mnogo poti do duhovnega napredka. V teh zadevah se moram zanesti na lastne izkušnje. Bil sem neuspešen z vsemi drugimi tehnikami. Nekaj časa sem preživel v Indiji, praktical jogo, obiskoval različne rišije, rošije in guruje. Prepričan sem, da vsi govorijo o nečem tako bledem in oddaljenem od polne triptaminske ekstaze, da enostavno ne vem, kaj naj počnem z njihovimi brezbarvnimi hierofanijami.

Tantra, ki pomeni "bližnjico", ima drugačen pristop ter je verjetno na pravem tiru. Seksualnost in orgazem imata triptaminsko kvaliteto, vendar je razlika med psilocibinom in drugimi halucinogeni v informaciji - ogromni količini podatkov.

LSD se v veliki meri nanaša na strukturo osebnosti. Večinoma sem z njim doživljal geometrične vzorce, razen če ga nisem sinergiziral s kako drugo spojino. Klasično psihedelično stanje, kot ga je opisal Aldous Huxley, je bilo dvesto mikrogramov LSD in trideset miligramov meskalina. Takšna kombinacija povzroči vizionarsko stanje, ne pa tudi doživljanja halucinacij. Edinstvena kvaliteta psilocibina je, da ne odkriva barvnih luči in gibljivih mrež, ampak kraje: džungle, mesta, stroje, knjige, neverjetno zapletene arhitektonske forme. Nemogoče je, da bi bil to nevrološki hrup kakršnekoli vrste. Pravzaprav je bolj urejena vizualna informacija kot normalno budno videnje.

Zato se je tako zelo težko spomniti psihedeličnih informacij v normalnem stanju. Težko jih je prevesti v angleščino, kot da bi poskušal napraviti tridimenzionalen prikaz štiridimenzionalnega predmeta. Le skozi medij videnja lahko dojamemo resnično modaliteto Logosa. Zato je zanimivo, da ravno psilocibin in ayahuasca proizvedeta telepatska izkustva in skupna stanja zavesti. Skupinska halucinacija poteka v popolni temi. Težko je kaj takega dokazati znanstveniku; ko skupina doživi nekaj skupnega, nekdo opiše videnje, in kjer prekine svoj monolog, nadaljuje drugi. Vsi vidijo isto stvar! Kvaliteto kompleksne vizualne informacije, ki napravi Logos za vizijo resnice.

Takšna informacija ni omejena zgolj na videnje. Logos je zmožen gibanja od slišanih k vidnim stvarim, brez razločne točke prehoda. Logično se zdi nemogoče, toda ko enkrat imamo izkustvo, vidimo: "Aha, tako je, kakor da bi misel, ki jo slišim, postala vidna." Slišna misel se vedno bolj intenzivira, dokler njena intenzivnost ni tolikšna, da jo brez prehoda zagledamo v tridimenzionalnem, vidnem prostoru. Lahko jo oblikujemo. Omenjeno je tipično za psilocibin.

Vedno, ko telo sprejme novo spojino, morate biti previdni in dobro obveščeni o možnih stranskih učinkih. Izurjeni psihedelični raziskovalci se tega dobro zavedajo in odprto priznavajo, da je najpomembneje biti dobro obveščen.

2000 let star gobji kamen iz Mehike.

Če govorim zase, moram reči, da ne zlorabljam psihedelikov. Mnogo časa porabim, da asimiliram vsako vizionarsko izkušnjo. Nikoli nisem brez spoštovanja do teh dimenzij. Strahospoštovanje je ena izmed emocij, ki jih čutim, ko se približujem izkustvu. Psihedelično delo je, kot bi odrinil čez ocean na majhnem splavu. Enkrat se mesec mirno dviguje nad temnimi vodami, drugič morda nekaj veliko kot vlak prihrumi nadte, da od strahu drgetaš ob veslu.

Zaradi pogovora z Drugim je vredno truda, poskusiti vedno znova. Goba govori, če se pogovarjaš z njo. V uvodu h knjigi, ki sva jo z bratom napisala pod psevdonimom, *Psilocybin: vodič za gojitelja magičnih gob (Psilocybin: The Magic Mushroom Growers Guide)* je monolog gobe, ki se začneja: "Stara sem, petdesetkrat starejša kot misel v tvoji vrsti. Prišla sem z zvezd." To je dobesedno. Zapisoval sem furiozno. Včasih je zelo človeška. Moj pristop je hasiditski: jaz razsajam nad njo, ona nad mano. Prepirava se o tem, kaj je povedala in česa ne. Rečem ji: "Poglej, jaz sem tvoj razmnoževalec; pred menoj ne moreš skrivati stvari." Pa mi odgovori: "Če ti pokažem leteči krožnik, boš v petih minutah uganil, kako deluje." "Prav, pokaži!" Manifestira se na različne načine. Včasih je kot Dorothy iz Oza, drugič je spet kot nekakšen talmudski mešetar. Nekoč sem jo vprašal: "Kaj počneš na zemlji?" Odgovorila mi je: "Poslušaj, če živiš kot goba, živiš poceni. Pravim ti, da je bila to zelo prijetna četrt, preden se je opicam zmešalo."

"Ponorele opice": tako glas gobe vidi zgodovino. Za nas je zgodovina čisto nekaj drugega. Zgodovina je šokantni val eshatologije. Z drugimi besedami, živimo v izjemnem trenutku, dolgem deset ali dvajset tisoč let prehoda. Objekt na koncu in onstran zgodovine je človeška vrsta, zlita v večno, tantrično enost s superprevodnim Nadumom/NLP-jem. To je skrivnost, ki svojo senco meče povratno na preteklost. Vse religije, filozofije, vse vojne, pogromi, persekucije so se zgodile, ker ljudje niso pravilno razumeli sporočila. Obstaja kavzalni determinizem, ki teče naprej, in interferenčni vzorec, ki ga oblikuje povratni eshatološki hiperobjekt, ki meče svojo senco preko časovne pokrajine. Obstajamo navkljub obilici hrupa. Zgodovina je edinstvena, trajala bo samo hip in začela se je pred nekaj trenutki. Sedaj, ko opice postajajo božanske, nastaja velikanski izbruh statike. Končni eshatološki objekt blaži in transformira tok entropičnih okoliščin.

Življenje je osrednje v razvoju organizacije materije. Nasprotujem ideji, da smo bili zapeljani na stranski tir organskega bivanja; naše pravo mesto je večnost. Take vrste bivanje je pomemben del ciklusa. Je filter. Vedno obstaja možnost izumrtja, možnost večnega padca v fizično. V tem smislu je

metafora upravičena. Imamo duhovno obvezo, nalogo, ki jo moramo opraviti: Ne gre samo za enostavno ponavljanje nekakšnih pravil. Noetična iniciativa je temeljna obveza do bitja. Naša rešitev je povezana z njim. Za prehod ni potrebno, da vsak bere alkimistične tekste ali študira superprevodnost molekul. Večina ljudi je naivno prepričanih, da je razmišljanje o sedanjosti dovolj; toda intelektualci smo ujeti v svet prevelike količine informacij. Nedolžnosti ni več. Ne moremo pričakovati, da bomo prečkali mavrični most skesano in s sklonjeno glavo. To ne bo dovolj.

Moramo razumeti. Whitehead je dejal: "Razumevanje je zaznava vzorca kot takšnega." Strah pred smrtjo pomeni nerazumevanje življenja. Kognitivna spretnost je dejstvo, ki definira človeškost. Jezik, misel, analiza, umetnost, ples, poezija, ustvarjanje mitov itd. so stvari, ki kažejo proti področju eshatona. Ljudje smo lahko osvobojeni v sfero čistega samoinženiringa. Imaginacija je vse - to je Blakova percepcija. Od tam smo prišli, tja gremo. Vendar je možnost vstopa le s spoznavno spretnostjo.

Čas je pojem, ki daje tem idejam moč. Med poizkusom pri La Chorreri je Logos pokazal, da čas ni le homogen medij, v katerem se dogajajo stvari, ampak valujoča gostota verjetnosti. Znanost nam včasih lahko pove, kaj se lahko ali se ne more zgoditi. Nimamo pa teorije, ki bi razložila, zakaj se nekaj sploh zgodi, zakaj določene stvari gredo skozi nekaj, kar Whitehead imenuje "formalnost dejanske pojavnosti". Logos je poskušal razložiti, zakaj se od vseh nešteti stvari, ki se lahko zgodijo, določene stvari zares formalno dogodijo. Vzrok je modularna hierarhija valov časovne pogojenosti ali časovne gostote. Določen trenutek, zelo neverjeten, je v nekem trenutku bolj verjeten kot v drugih.

Iz neposredne percepcije in pod vodstvom Logosa sem lahko izdelal fraktalni model časa, ki daje oris ingresije nečesa, kar sem imenoval "novost" - ingresija novosti v čas. Splošno pravilo je, da novost narašča. Tako je od samega začetka vesolja. Neposredno za Velikim pokom je obstajala možnost samo za jedrske interakcije: S padanjem temperature se ojačajo vezi med jedri in lahko se formira atomski sistem. Z nadaljnjim padanjem temperature se pojavijo molekularni sistemi. Kasneje postane možnost življenja, možnost misli in kulture. Pojavi se iznajdba tiska in elektronskega prenosa podatkov.

Kar se dogaja našemu svetu, je ingresija novosti v smeri, ki jo je Whitehead imenoval "zraščanje", zoževanje kroga. Vse teče vkup. "Avtopoetični alazur", alkimistični kamen na koncu zgodovine, zraščanje, ko se teče skupaj. Z odstranitvijo zakonov fizike univerzum izgine; kar ostane, je tesno povezan

plenum, zmožen izražanja sebe za sebe. Na fizično kot svojo refleksijo hiperobjekt ne meče več svoje sence. S svojim stališčem o hitrosti, s katero se dogajajo spremembe, sem se zelo približal tisočletni, apokaliptični misli. Predvidevam, da bo do zraščanja prišlo leta 2012. Vstopili bomo v hiperprostor, kar pomeni konec fizičnih zakonov in osvoboditev uma v imaginacijo.

Vse te podobe, vesoljske ladje in kolonije, lazur, so znanilke. Nastajajo iz ideje, da je zgodovina šokantni val eshatologije. Bolj kot zmanjšujemo razdaljo z eshatološkim objektom, bolj postaja njegova refleksija stvar sama. V zadnjem trenutku se bo razodelo Neizrekljivo. Konec bo refleksije Misterija. Postal bo viden v vsej svoji goloti in ničesar drugega ne bo obstajalo. Kar bo, spodobnost lahko le boječe namigne. Kljub vsemu je njeno pričakovanje kronska radost futurizma.

Prevedel Samo Škerbec

Objavljeni tekst je govor na Berkeley Institute for the Study of Consciousness, 1984. Prevedeno po G. Hattinger, M. Russel, C. Schöpf in P. Weibel (ur.): *Ars electronica 1990, Band II, Virtuelle Welten*, Veritas Verlag: Linz, 1991, str. 277-292.